

TIẾNG KHÓC CỦA BIỂN XANH.

(Tâm Bút)

□

Lưu diễn Mũi Né (tỉnh Thuận Hải).

Thứ Năm ngày 1/9/1977.

Từ Sài Gòn, đoàn lưu diễn ra Trung. Trạm ghé đầu tiên là Mũi Né, một xã nhỏ nằm sát biển cách thị xã Phan Thiết 24 cây số, thuộc huyện Hàm Thuận, tỉnh Thuận Hải.

Ngay từ buổi trưa thứ nhất khi chiếc xe đoàn vừa dừng bến, tôi đã nghe như bị cuốn hút mạnh mẽ vì cảnh sắc chung quanh. Ngồi lại nơi chiếc quán lá trên con đường mòn dẫn dài ra biển, tâm tư tôi hòa nhập hoàn toàn vào không gian ảm buồn thăm. Nơi đây không giống như những vùng quê Miền Tây tôi từng nhìn thấy trong các chuyến lưu diễn trước, mà nó mang cái vẻ khác biệt, khó thể diễn tả cho trọn. Bầu trời xám xịt đầy mây, những cụm mây giăng thật thấp tưởng chừng như vói bắt được. Các cồn cát thoai thoải bên đồi có màu đất đỏ. Con gió mùa thu lay động các bụi dương. Khí trời ngậy ngậy lành lạnh, và trong không gian nghe dậy lên nồng nàn mùi biển ấm.

Tất cả mọi điều trước mắt, hình như tôi đã "được thấy rồi" trong kiếp nào quá khứ?

Người bạn chơi trompette lên tiếng giục tôi đi tìm chỗ trọ. Anh bảo:

"Thu Vân thì lúc nào cũng vậy! Bây giờ đang ở một nơi rất xa thành phố mà cứ cái vẻ lạ lùng điên điên."

Tôi cười trừ, chẳng biết giải thích thế nào cho anh hiểu nỗi xao động dữ dội trong tôi ngay khi đó. Nghĩ, trên đời chắc cũng chẳng bất cứ ai để tôi có thể làm cho điều ấy; bởi vì chẳng ai kiên nhẫn ngồi nghe tôi tỏ bày những xúc cảm hoàn toàn xa rời thực tế. "Những nỗi niềm" ví như những tia sáng đặc ân đã được Thượng Đế đắp bù cho sau những tháng ngày dài gánh nhận khổ đau.

Năm ngày ngắn ngủi lưu lại đây đã đủ kết thành kỷ niệm để đời. Trong căn nhà gỗ vách ván mái tôle của một người đàn bà có chồng đi biển xa năm lẻ loi một góc trên bờ cát, tôi và Hạnh được chỉ định làm nơi tạm trú.

Khuya đi hát về nằm nghe biển réo. Sáng thức dậy sớm cũng trong tiếng réo của biển. Những chiều tối đi bộ từ nhà trọ đến nơi đoàn dựng rạp cũng lại chỉ nghe tiếng biển thét gào điên đảo. Bản bi ca bất tận kết từ muôn thuở sao đã thật có khả năng bóp thắt trái tim trong nỗi rung động dạt dào.

Tôi yêu biển thiết tha dù rằng tôi được sinh ra trong Huế, lớn lên trong Sài Gòn và trải một phần cuộc đời trên những con dốc mù sương Dalat. Cũng không hiểu tại sao lại yêu ghê gớm cái âm thanh đảo điên cuồng nộ mà tôi cho rằng không bất cứ bản nhạc nào có thể diễn tả cho hết mức độ bi thương và hùng tráng của nó; cũng không khúc ca nào phô bày trọn vẹn tính cách trữ tình hơn tiếng hôn của sóng lên bờ cát mịn mỗi khi trời lặn, gió êm.

Đêm ở Mũi Né buồn như nước mắt. Những tiếng vỗ nghẹn ngào từ xa khơi vọng về liên tục. Tâm hồn và giấc ngủ cô đơn của tôi được ru bởi điệu hát muôn đời ray rức, giống như tiếng than vãn không ngừng của những linh hồn thác oan còn mãi vờ trên sóng biển đen.

[]